

ОМЛАДИНСКА ПРУГА

BROJ 13

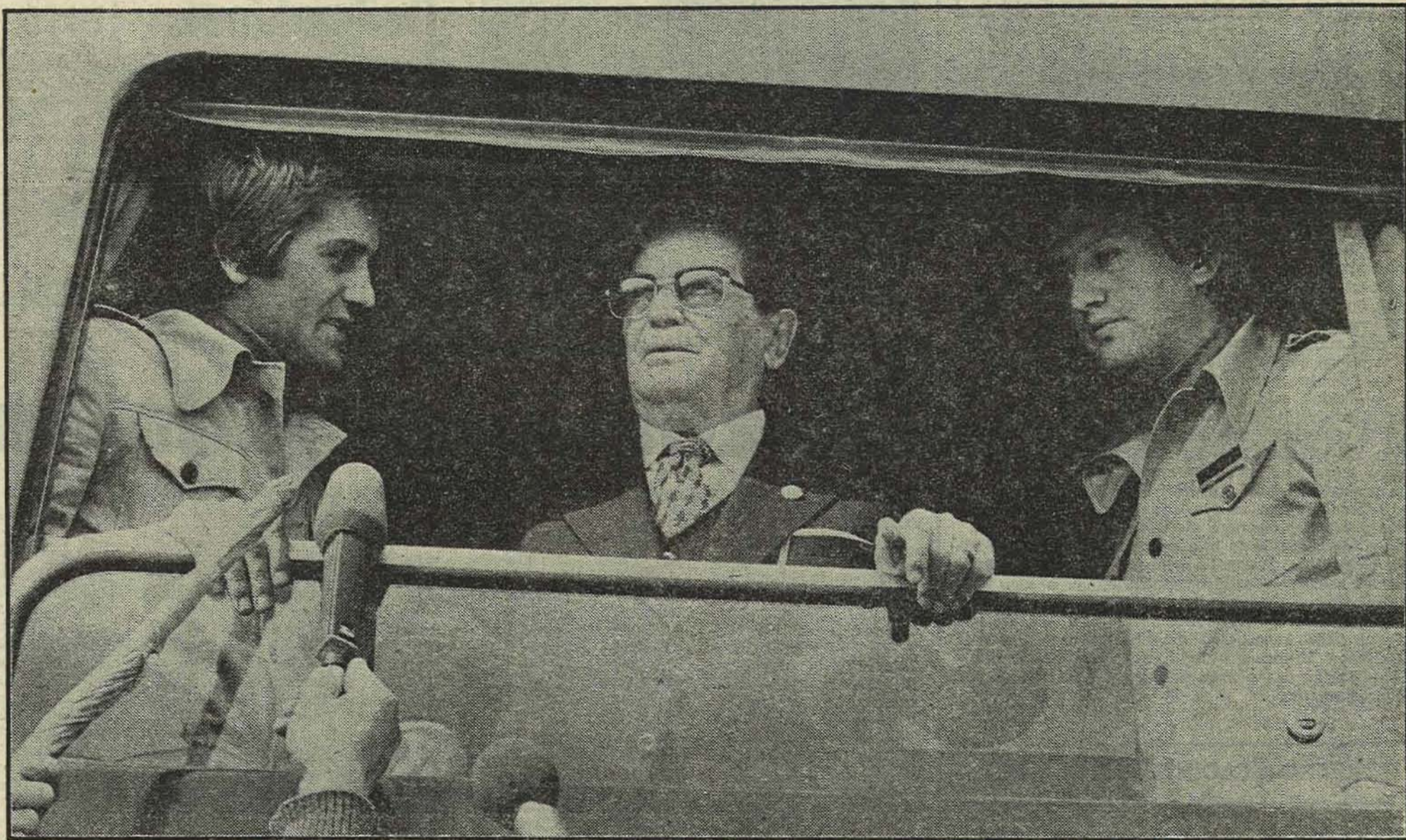
ŠAMAČ-SARAJEVO

... Naše radne akcije spajale su intelektualnu i radničku omladinu, omladinu raznih nacionalnosti, stvarajući od nje monolitnu cjelinu, izrasle su mase ljudi koje su, zatim, odlazile na razne stručne poslove. Ako je rad omladine i bio nešto skuplji, ne treba zaboravljati na to da se nešto mora potrošiti i na izgradnju čovjeka. Čovjek nešto vrijedi, a kod nas treba da najviše vrijedi...

ВРИЈЕМЕ АКЦИЈАШКО — САДАШЊЕ

Ми смо Титу обећање дали...

◇ О сусрету хероја и бригадира, о ономе што двојица младих команданата рекоше легендарном — Титу, о ударном дану на траси када дане у сате треба претворити, мјесеце у дане...

Тита о раду омладине извјештавају Филип Вуковић, командант Анције и Аднан Кресо, командант насеља у Завидовићима

Било је то у Завидовићима. Једанаестог априла, године седамдесет и осме. Сусрет предједника Тита и бригадира. Величанствен. Сусрет хероја времена што га обиљежавамо јуче, — овог — садашњег, оног — будућег. Једне — наше — југословенске младости, заједничког поноса у њој и сазнања да су Тито и његова земља увијек једно, да је срце милиона Југословена у његовом.

Младост што се доказује гдје год стигне путевима Савеза комуниста, с Титом на челу, иде, не стаје. У будућност. Дио ње је и други колосијек пруге Шамац — Сарајево. Колосијек љубави — подвига.

У Завидовићима у Плавом возу два млада команданта пред легендарним командантом. Пред својим — нашим Титом. Бишћанин Филип

Вуковић, командант Штаба СОРА »Шамац — Сарајево« — Требињца Аднан Кресо с Титом. Они, али и њихов Бихаћ, Требиње, Сарајево, Мостар, Бањалука, Краљево, Београд, Приштина, Сплит, Зеница, Тузла, Марибор, Љубљана... бригадири-војници, бригадири, дјеца наших радника што су им очеви на привременом раду у иностранству... — сва југословенска младост и младост ван граница, која је километрима далеко од њих, али жељом, заносом и одређењем уз ову, у Југославији, уз — ТИТА. Из срца младих команданата што уче од Тита и својих старијих другова, комуниста — бујицама жеље и поздрава неуморном ратнику. Руке Титу пружају. У њима топлина и снага наше младости — у Титовој топлини и снага социјалистичке са-

моуправне и несврстане Југославије.

А онда, узбуђени и сретни, двојица младих команданата Предједнику дадоше обећања. О ономе што ће младост урадити. Она ће други колосијек жељезничке пруге од Добоја до Зенице поставити прије рока — прије Дана Републике. Као што су и градитељи из четрдесет седме пругом, њеним првим колосијеком Шамац и Сарајево спојили 14 дана раније. А никада до сада младост, Југословени свом Предједнику нису обећали а да обећање нису у дјело претворили.

Једанаестог априла — обећање. Градитеља прве смјене СОРА »Шамац — Сарајево«. То је обећање свих младих који ће наредних мјесеци градити други колосијек пруге што вијуга долином Босне.

Прије два дана — обећање. А јуче, дванаестог априла, на цијелој траси УДАРНИ ДАН. У Добоју, Завидовићима, Жепчу, Немилој. Засукали бригадири и бригадирке рукаве. Хоће ударнике у ударном дану — желе рекорде: да најдражег човјека овог слободног поднебља Јосипа Броза Тита, његову и нашу Југославију обрадују новим метрима и километрима уређене трасе, а касније новим метрима и километрима пруге.

Прије незаборавног сусрета поручила младост команданту СОРА »Шамац — Сарајево« да Титу каже да ће она, заједно с њим, за који мјесец нову, велику радну побједу славити — други колосијек пруге Добој — Зеница. Поручила, па одмах похитала да дани сати буду, мјесеци — дани!

Фарук МИЏИЋ

Djelom će se dokazati Titovi brigadiri
**Susret s Predsjednikom
- vječita inspiracija**

ZAVIDOVIĆI, 12. APRILA — Svaki susret, svako viđenje sa voljenim Titom je vječita inspiracija za mlade. Brigadiri i brigadirke iz Omladinskog naselja Zavidovići jučerašnje poslijepodne i veče proveli su u izuzetno vedrom raspoloženju. Pjesma nije prestajala, a pred večerje sastalo se Predsjedništvo Skupštine smjene naselja. Prihvaćen je prijedlog da se današnji dan — dvanaesti april — u čast prolaska druga Tita duž trase SORA »Samac — Sarajevo« proglasi udarnim.

Prijedlog je Skupština pozdravila dugotrajnim aplauzom.

I jutros — sve brigade krenuše na trasu. Sve u prvoj smjeni. Vrijeme im je ovog puta bilo naklonjeno. Ugrijalo je sunce. Postavljena je i norma od 145 odsto, što je, kako rekoše brigadiri ostvarljivo. Uostalom, nema toga posla kojeg ovog udarnog dana oni ne bi mogli da urade. M. Dž.

RIJEČ-DVIJE SA...

U srcu što ostaje

ZAVIDOVIĆI, 12. APRILA — Predsjednik je komisije za informisanje i ekonom u ORB »Veljko Vlahović«. Devetnaest joj je godina, a već devet godina živi s roditeljima u Francuskoj gdje ide u četvrti razred gimnazije. Zove se — Snježana Popov. Zamolili smo je da nam iznese utiske o prvim danima provedenim na radnoj akciji:

— Iako smo na akciji četvrti dan samo jednom smo izlazili na trasu. Loše vrijeme nije nam dozvoljavalo da radimo prije ponedjeljka. Tada smo prvi put brigadirskim vozom, uz pjesmu pošli u prve radne pobjede. Za sve nas bili su to prvi časovi rada na jednoj radnoj akciji. Imali smo tremu. S nama su sve iskusne brigade, najmlađi smo...

— I, kako je bilo?
— Skidali smo humus. Krampovi i lopate u pečetku su bili teški. Ali, komandant Salko nas je bodrio. Ohrabрили smo se i kada smo nakon sat-dva vidjeli plodove svog rada. Poslije premjeravanja traseri su kozali da smo uspjeli i da je norma prebačena. Naši rezultati biće još bolji...

Jučerašnji dan za sve brigadire u Zavidovićima ostaće u nezaboravnom sjećanju.

— Mnogima je to bila prva prilika da uživo vide druga Tita. Bili smo presretni, ponosni... Nosiću taj susret sa najdražim čovjekom u srcu dok živim...

ORB »Veljko Vlahović« došla je u naselje tri-četiri dana kasnije od ostalih. Kako su se naši zemljaci i Francuzi uklopili u brigadirski život?

— Svi su nas primili prijateljski, kao da se godinama znamo... M. Dž.

U BILTENU MLADIH BIŠČANA PIŠE

Tito - to smo svi mi!

Veličanstveno su brigadiri dočekali i pozdravili heroja. Neizmjerljiva ljubav u srcima, radost i osmijesi na licima, ponosna mladost na ovaj dan — veliki dan kada je graditelj pruge posjetio Tito, sim bol naše mladosti, naše sretne sadašnjice, naše još bolje budućnosti.

Tito među nama.
Riječi nedostaju da se opiše veličina tih trenutaka. Ustalasala se mladost, klicala, pjevala, radovala se... A kako i ne bi! Naša sreća bez granica.

Nismo išli na trasu. Živjeli smo za taj trenutak, nestrpljivo smo čekali da se pojavi Plavi voz, da u njemu vidimo svog prvog, najmilijeg građanina naše socijalističke samoupravne Jugoslavije.

Vidjeli smo ga, vidjeli smo najdražeg čovjeka i humanistu.

Volimo ga. Mnogo riječima ne možemo kazati. Tito, to smo svi mi! I zato smo klicali: »Mi smo Titovi, Tito je naš«.

Titu smo dali zavjet da ćemo prije roka postaviti drugi kolosijek pruge »Samac — Sarajevo«. Dali smo i moramo ga ispuniti!

Ovo je izvod iz biltena koji je izdala ORB »Prvi kongres USAOJ-a« iz Bihaća. Svoj bilten mladi Biščani su posvetili Titovom životnom i revolucionarnom djelu.

Brigadisti iz naselja u Nemiloj na svečanoj sjednici Skupštine opštine Zenica

Помоћ и подршка

ZENICA, 12. APRILA — Brigadisti iz naselja Nemila danas su pozdravili učesnike svečane sjednice Skupštine opštine Zenica koja se održava povodom Dana oslobođenja ovog grada. U svojoj pozdravnoj riječi brigadirka Raziya Omerović iz ORB »Omer Maslić« istakla je značajnu pomoć i podršku koju grad i opština Zenica pružaju graditeljima drugog kolosijeka pruge Шамац — Сарајево, a posebno mladim u naselju Nemila.
— Други колосијек пруге донијеће огрман просперитет и Зеници и цијелој нашој

zemlji, a mi graditelji održavamo obećanje dato prilikom organizovanja najveće ovogodišnje omladinske radne akcije, a to je izgraditi prugu do Dana Републике. Однос грађана и друштвено-политичких организација према нама градитељима, један је од најдрагоцјенијих доказа колико је вриједно ово што радимо. Ту не мислимо само на оно материјално, већ на изузетно зближавање бригадиста и радних људи овог региона — рекла је Рaziya Омеровић, у својој поздравној ријечи.

Rođendanska torta

Bucu znaju svi u naselju. Brigadir ORB »Mladi radnik« iz Maglaja i učenik VII razreda OS »Petar Dokić«, nalazi se prvi put na omladinskoj radnoj akciji. Pravo mu je ime Damir Bašić. On je imao sreću da svoj rođendan, 13. po redu, proslavi sa svojim drugovima. A njih nije malo. Više od 500 mladića i djevojaka iz svih krajeva Jugoslavije.

— Nema ništa ljepše od proslave rođendana sa ovoliko drugova — rekao je Bucu.

I slikali smo ovog malog veseljaka sa tortom koju mu je poslala Mama.

(Snimio: N. TOŠIĆ)

PREDSTAVLJAMO BRIGADE: ORB »PRVI KONGRES USAOJ-a«

Stazom prethodnika

Brigada broji sto članova, a 43 su članovi Saveza komunista ♦ Priznanja krase vitrine

ORB »I kongres USAOJ-a« iz Bihaća. Organizator brigade je OK SSO Bihać. Sastavljena je od 100 brigadista, od toga 13 brigadirki i 87 brigadira. Od ukupnog broja brigadista 61 su radnici, 16 mladi sa sela, 1 student, 22 srednjoškola. Brigada broji 43 članova SK.

Do sada je učestvovala na ORA »Sutjeska« (71, 72 i 73. god.), ORA »Jasenovac« (74, 75. god.) ORA »Kozara 76« i ORA »Morava 77«. Brigada je osvojila sljedeća priznanja: — traku »Bratstvo-jedinstvo«, dvije trake »Svijetu mir«, traku ORA »Morava 77«, traku »40 godina na čelu

sa Titom« i plaketu »Veljko Vlahović«.

U ovoj brigadi su: Ismet Abdihodžić, Esad Abdulahović, Hazim Alagić, Rifet Alagić, Ibrahim Alagić, Ismet Alija gić, Mirsad Alijagić, Muhamed Babić, Duško Balaban, Refika Balić, Usrin Balić, Redžo Begović, Redžep Begović, Slobodan Blagojević, Abdulah Budimlić, Enes Budimlić, Kasim Čehajić, Muharem Čirić, Hasan Coralić, Esad Coralić, Šemsudija Coralić, Bajrema Čaušević, Elida Čaušević, Muhamed Čeliković, Senad Dedić, Zineta Delić-Ibukić, Ahmed Dervišević, Enes Dizdarević, Fadil Dizdarević, Mirsada Dizdare-

vić, Mensur Dizdarević, Zlatko Dizdarević, Izet Džaferagić, Derviš Džulkić, Zuha Fajković, Mirko Grbić, Lucija Grgić, Fikret Hajrulahović, Izet Halavač, Ibrahim Halilagić, Muharem Hadžić, Senad Hadžić, Mujo Hadžić, Derviš Hošić, Nedim Hujlić, Nurića Hodžić, Zlatan Hošić, Omer Hrnjica, Emir Ibrahimpašić, Ramiz Kustić, Muharem Ibradžić, Stipe Janković, Dušan Jarić, Dragan Jarić, Marija Jurković, Zekir Jusić, Mithad Karabegović, Draga Karakaš, Zlatko Klarić, Arif Koričić, Sulejman Kurjaković, Edin Lelić, Mustafa Liha, Jasminka Lonić, Ekrem Malkoč, Mersud Ma-

šić, Fikret Medić, Ejub Memagić, Alija Merdanić, Mirzet Midžić, Enver Mujadžić, Sead Mujadžić, Zlatan Muslić, Fikret Okanović, Muhamed Pečenković, Nenad Pečić, Halid Rakić, Ibrahim Remić, Sulejman Salihagić, Milorad Savić, Osman Selimović, Mehmed Šahbazović, Zeljka Škorić, Suad Suljić, Mirsad Šušnjar, Dušica Šnajder, Ivan Tomić, Džemal Tulić, Mirsad Bajzović, Milan Zec, Muhamed Zjakić, Senad Zulić, Sejfulah Zulić, Remzo Žerić, Sulejman Bojić, Ragib Turnić, Bojan Demirović, Husein Hadžić, Hasan Nuspašić, Branko Mišić.

IZ BILTENA ORB »ALIJA HODŽIĆ«

MOLIM

Došao pred paviljon brigade »Slava Klavora« iz Maribora jedan naš brigadir i u kantu za smeće na kojoj je pisalo »PROSIM« ubacio jedan dinar.

KRŠNI MOMCI

U našoj brigadi sve su kršni momci. Pa su zato uvijek prazni lonci. Nije čudo, to su momci naši Pete ćete redom repetaši.

KUPANJE

Setajući po naselju dva brigadira razgovaraju:

— Šta misle ove štablije? Hoćemo li se mi kupati?

— Sigurno misle da je dovoljno što se na trasi kupamo u znoju — odgovori drugi...

RAMPA

Priča se da će u drugoj smjeni na akciju doći košarkaš Bosne Ratko Radovanović. Saznali smo iz pouzdanih izvora da će mu glavni zadatak biti da postavlja rampe na novoj pruzi.

S BRIGADOM NA RADU

Ide, nastupa, ne boji se rada...

Udarnički dan duž cijele trase
♦ Susret s Titom za snagu
i elan

ZEPČE, 12. APRILA — Srijeda, 12. april 1978. godine. Na ORA Samac — Sarajevo 78 današnji dan proglašen je udarnim. Brigade iz svih naselja rasporedene duž cijele trase navalile su na kubike i osvajanje normi. Želja svih je ista: ostvariti predviđenih 150 procenata, pa i više. Uputili smo se na trasu, da vidimo kako rade udarnici.

... Ide, nastupa ne boji se rada, heroj Laca, najbolja brigada... dopire pjesma dok se približavamo trasi. Duž 180 metara duvačke dionice rasporedilo se 95 brigadir ORB »Hasan Zahirović-Laca« iz Mostara. Brigada se već do sada istakla dobrim radom. Dani koji su iza nie iskazani u procentima postignutog rada izgledaju ovako: 170 odsto, 180 odsto, 194 odsto, 312 odsto...

Uprkos tome odmora nema. Pogotovo ne danas. Treba se još jednom pot

vrđiti, pokazati. Svi brigadiri su pod uticajem jučerašnjeg susreta sa drugom Titom. To im daje snage i elana za još bolji rad. Dok razgovaramo s njima ne prekidaju posao. Sa Milicom Krulj, krojačicom u RO »Zlatka Vuković« pričamo onako u hodu, dok vozi kolica do vrha napunjena zemljom. Šivači stroj Milica je uspješno zamijenila kolicima. Drugovi se šale i kažu da to ona vježba za vozački ispit.

Za četiri sata koliko su brigadisti radili do našeg dolaska iskrčili su oko 15 kubika šume, posjekli dosta šiblja, iskopali mnogo kubika zemlje. Ipak, bojažljivo premjeravaju urađeno, pa kada im se učini da se moglo još bolje uraditi, još žele prionu na posao.

Sunce i rad istjeruju znoj na lica mladića i djevojaka. Rad se ne preki da. Midhat Kudin snažno zamahuje pijukom. Kao najboljem brigadiru pro tekle sedmice njemu je pripala čast da jutros podigne zastavu na jarbol.

Kratko razgovaramo sa Seadom Vagarom. Govori nam o jučerašnjem susretu sa Titom: »To je najljepši dan u mom životu, kulminacija svega što sam doživio na akciji. Čim se vratim u Mostar, prijavitiću se i za drugu akciju, oduševljeno priča Sead.

... Zabušante nećemo u našoj brigadi... šaleći se pjeva jedan brigadir. Sead to shvata kao primjedbu upućenu njemu. Naprečac prekida razgovor i prihvata se pijuka. Normu treba postići i prebaciti. Opet se čuje pjesma: Jedan, dva, tri — na kubike navalj, prihvataju brigadiri, četiri, pet, vagonet...

A. NUHEFENDIĆ

ZAGREPCANI PJEVALI U VOZU

Putovanje za pamćenje

Pjesma se izgleda dobro čula i izvan autobusa. Jer, prolaznici su u mimohodu a vozilom zastajali za trenutak i začuđeno gledali, a zatim bi se njihovo lice razvuklo u osmijeh. Nasmijani, ostajali su iza nas. Sa brigadirima ORB »Džemal Bijedić« iz Zagreba putovali smo do Zavidovića. Autobus je jurio bez zaustavljanja. To je ono što su željeli svi brigadiri: što prije doći do Zavidovića i sresti se sa voljenim Titom.

Cijelo vrijeme putovanja orila se pjesma. U predahu između dvije melodije razaznajemo razgovor dvojice brigadira:

— Jesi li ti ikada ranije vidio Tita iz bliza? — pita prvi.
— Naravno, a kaj ti misliš? — važno odgovara drugi.

Pjesma ponovo započinje. Glas sa drugog kraja autobusa dovikuje: Aljo, počni ti. Komandant ORB »Džemal Bijedić« Alija Hodžić započinje:

— Druže Tito mi ti se kunemo... u horu prihvata cijela brigada. Pjesmu završavaju skandiranjem: Mi smo Titovi, Tito je naš. I tako do Zavidovića pjesma brigadirska, iskrena topla i od srca dobrodošlica voljenom Titu.

A. N.

PISMO IZ HORGOSIA

Drugarska se pesma ori...

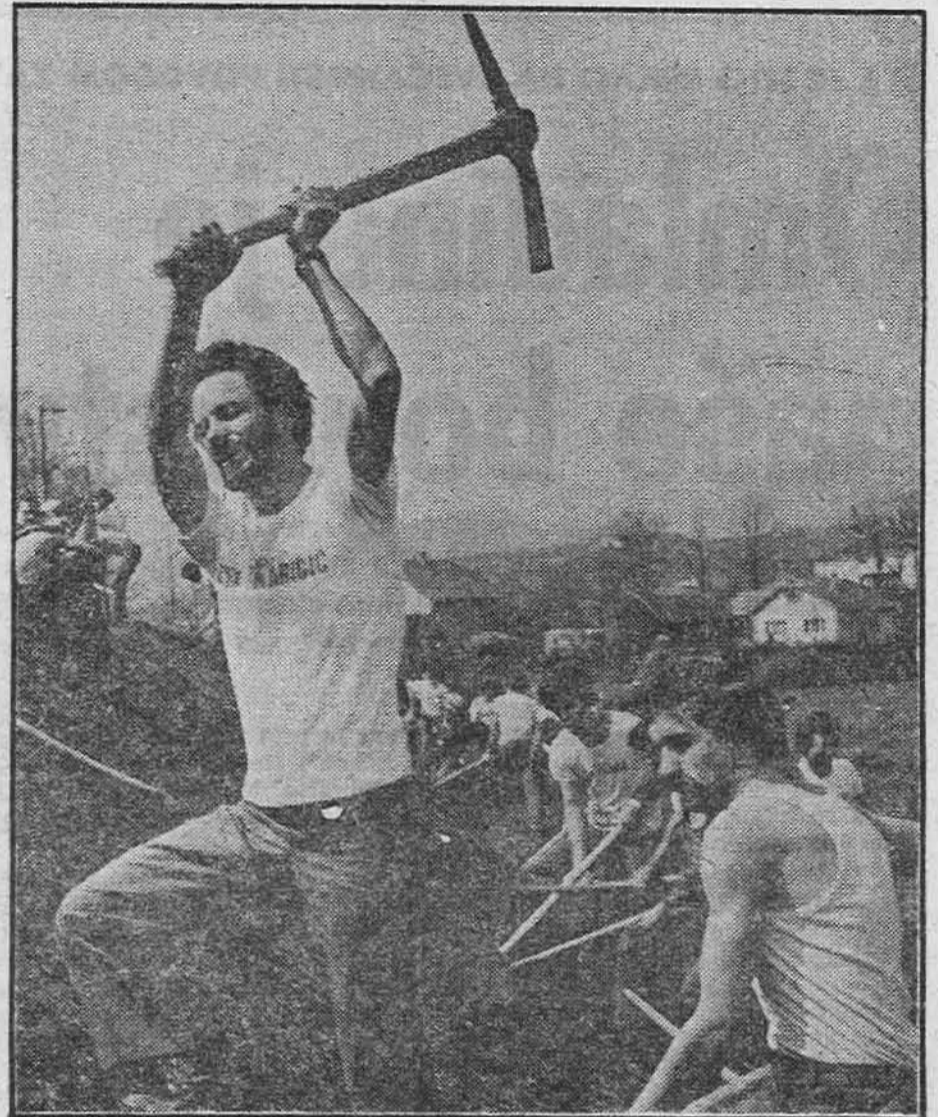
Evo dijela pisma koje je prije neki dan stiglo komandantu SORA »Samac — Sarajevo« Filipu Vukoviću:

Dragi druže Filipe,

»U razgovoru sa predsjednikom omladine iz Kaknja došao sam do saznanja da ste Bogičević i Vi glavni za radnu akciju »Sa-

mac — Sarajevo«, kada se radi o veteranima. Zato bih Vas zamolio da nam odgovorite da li ima mesta za nas iz Vojvodine, tj. iz Horgoša, Kanjiže, Sente i Subotice. Bili smo na izgradnji pruge Brčko — Banovići, Samac — Sarajevo, Banja Luka — Doboј. Zeleli bi da učestvujemo u novoj akciji ukoliko ima mesta. Ja vas posebno molim da za mene obavezno bude mesta. ... Drugovi, ja sam na izgradnji pruge Brčko — Banovići bio u trećoj smeni, na pruzi Samac — Sarajevo u prvoj i trećoj, Banja Luka — Doboј u drugoj i trećoj, kao vojnjk. Zato Vas molimo da nam ispunite tu želju i da učestvujemo na akciji. Ja ne bi mogao da zamislim i ne bi vam mogao oprostiti da nema mesta bar za mene. Ukupno na radnim akcijama sam bio 27 meseci, a 24 neprekidno, bez ikakve naknade, pa mislim da bi i ovoga puta trebalo da sam među veteranima. Sedam puta sam bio udarnik, od SSOJ sam odlikovan...

Puno pozdrava i uspeha u akciji i želim da zajednički i drugarski zapevamo »Drugarska se pesma ori«.

Ратко и Рацо Радовановић, браћа близанци, ударнички од првог дана
(Снимио: Р. Губановић)

ПРВИ УДАРНИ ДАН

Нико неће подбацити!

♦ У част проласка друга Тита пругом од Добоја до Зенице бригадир жели да ураде што више и остваре рекордне учинке

ДОБОЈ, 12. АПРИЛА — »Ко смо ми — бригадир... Ко смо ми — ударници...!«

Ова pjesma, бригадирска и младалачка, pjesma Титу и самоу-пракљању, младости и новој пружи, pjesma ударничтву и новим жуљевима, одјекивала је у насељу Омладинских радних бригада у Добоју, приликом поласка на трасу, где ће данас бригаде настојати да остваре прва ударничтва. То је, дакле, први ударнички дан на СОРА »Шамац — Сарајево«, проглашен је у част Титовог јучерашњег проласка пругом од Добоја до Зенице и трасом будућег другог колосијека.

Сунце је већ било добро ожарило бригадирска лица када смо стигли на трасу. Тамо где су мјештани Шеварлија изашли на своја поља и њиве, једна бригада, »Прва пролетерска« се зове, бије битку за кубике... Пjesma се ори у долини ријеке Босне, пуцају жуљеви. У »Првој пролетерској« сви су у заносу младости, рада.

Срели смо и бригадире из ОРБ »Алија Алијагић«. По чему се осјећа овај ударни дан? — питамо их.
— Нема пушења, нема odmora, и сам видиш, другар — каже нам Радослав Крмановић.

Нико не стоји. Ни командант, ни његов замјеник за трасу Зоран Благојевић, ни Душко Петровић, водоноша.

Неколико километара од њих су бригадире из ОРБ »Братство и јединство« из Зенице (састављен је од младих из 12 општина зеничког региона). Све бригадире до бригадира. Платокоса Насиха Меших може са сваким младићем. А три рођака, три Вулетиха, три снаге — Миле, Анђелко и Саво, три би брга у Босну отјерали. Међу њима и ветеран Селвер Задих, pjesму да поведе и причу да почне о градњи пруге 1947. године.

Три до четири километра од Брандука, тамо где се пробија тунел за други колосијек пруге, по зеленој трави засјели бригадире из ОРБ »Слава Клавора«. Радиле, радиле, па сјели. Дље не могу, снаге и воље имају, али им један кабал засметао. Љути су на извођача што га нема ту, да види шта да с њим учине... До сада су, тако вели њихов командант Андреј Верлић, сви радиле срцем, а посебно — Јуро Кулаш, Мустафа Мешиновић, Драган Будиш, Нада Репуша, Хотер Херман и други.

У ОРБ »Младост« из Завидовића која петнаестак километара од Добоја скида хумус и сијече шибље нико нема времена за разговор. Ни Ифета Марјановић, што тражи пумпу за дување пуњеног точка на колицима, ни Миленка Савић, која преноси хумус преко једног пута и баца га на гомилу, ни Анђелко Батавило, командир чете...

Резултати данашњег рада — у првом ударном дану — биће познати касно вечерас, након што се израчуна просјек. Али, судећи према расположењу бригадира на траси сви су изгледали данас нико неће подбацити.

Р. ЖИВКОВИЋ

ШТА ЈЕ ТИТО РЕКАО НА СВЕЋАНОСТИ ПОВОДОМ ЗАВРШЕТКА ПРВОГ КОЛОСИЈЕКА ПРУГЕ ШАМАЦ — САРАЈЕВО (2)

Омладина је наше богатство

— Ви сте показали да Југославија има младу генерацију која је спремна и на највеће жртве и тиме сте много задужили своје народе — Дужни смо да водимо бригу о вашем васпитању и школовању

Године 1947, шеснаестог новембра, кад је први колосијек пруге Шамац — Сарајево био завршен, у главном граду Босне и Херцеговине одржана је свећаност на којој је омладини говорио маршал Тито. На почетку говора истакao је да су млади народу даровали heroјско дјело, посебно nagласивши елан омладине Југославије.

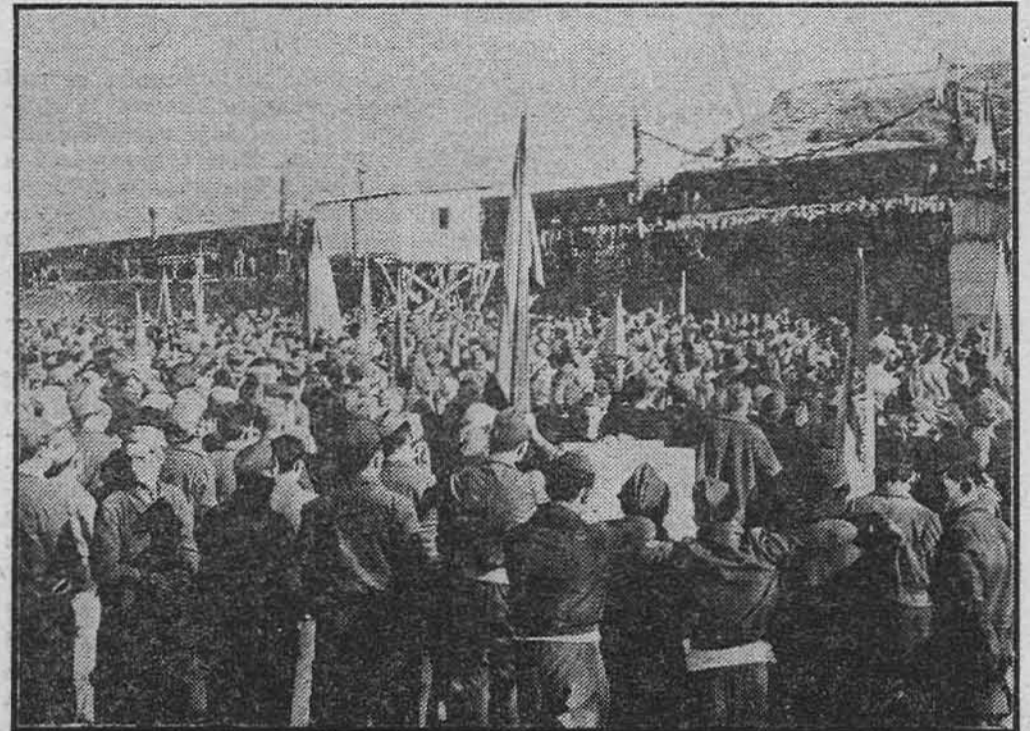
Тито је даље у излагању рекао:

— Ја бићу овом приликом хтио да истакнем слjedeће: Било би неправилно са наше стране, ако бисмо тај ваћ елан, ту ваћу спремност на жртве, на упоран рад, искорићавли и тјерали вас да стално извршавате оно што је готово немoguће. Ви сте до сада и сами показали шта можете и шта желите. Мислим да овакви огромни радови изискују наћовјећанске напоре од наше омладине и да постоје границе преко којих не смijемо. Наћа омладина представља за наћу земљу најдрагоцјеније што имамо. То је наће богатство, неизмјерно богатство наћег народа, и ми ту омладину морамо чувати. Ми морамо терете који су у вези са изградњом наће земље и са извршењем Петогодићњег плана распоредити подједнако на све грађане наће земље.

Свако свој прилог

Ви, омладинци, треба да у раду показујете примјер како треба радити. Ви треба и убудуће да показујете својим примјером како треба да се ради. Али, ми нећемо да једни сједи склопљених руку, а други да сувише напорно раде.

Дужни смо да водимо бригу о вашем васпитању. Према томе, ако ћемо од данас па убудуће тражити од вас извршење ове или оне задаче, те задаче морају бити лакше него што је то био случај до данас. Ви сте већ ударили темеље новом односу према раду, показали сте како се може радити кад се хоће, али ми ћемо тражити да свако да свој прилог у раду. Не раде сви, другови и другарице, како би требало радити. Има наћих грађана који сједи по страни. Једни сједи и чекају да се промијени то што данас имамо и да доде старо, а други сједи по страни и dive се, тобоже, како ви радите, говорећи: Алал им вјера, како раде! А они не раде ништа, они сједи по каванама и прићају, воде «високу» политику, критикују итд, или се баве штетним пословима по заједницу. Ми, међутим, мислимо да је дужност svakог грађанина наће земље да даје свој допринос овом опћем напору наћих народа, да ради, а не да сједи. Јер, сви се служе тим успјесима, резултатима тих радних успјеха који ми постижемо и кад градимо наће жељезничке пруге, кад градимо наће фабрике, кад градимо наће путеве итд. Сви то користе или ће користити и, према томе, сви морају да раде. Онај ко неће да ради, нема право ни да користи резултате рада другог; да се користи напорима које ви улажете за добро наће заједнице.

Хиљаде грађана доћекале су Тита и први воз 16. новембра 1947. године — Импресивно су дјеловала обећања за нове подвиге (Снимео: А. ШТРОБО)

Младалачки полет

Омладинци и омладинке, ваћа је прва дужност да учите. Ми постављамо пред наћу омладину ваће задатке, али запамтите, за вас доде на прво мјесто учење. Ви треба у школама да стићете знанје које ће вам омогућити сутра да јоћ више користите својој земљи. Ви треба исто тако, кад сте слаби или јоћ недорасли, да се физички ојачате — да бисте могли издржати све напоре у раду за добро наће земље. Зато ми од вас тражимо да учите и сваки онај ко то занемарује — показује да не разумије дух нове Југославије. Нова Југославија хоће да има младу генерацију, свестрано васпитану и школовану. Већ сте показали да нова Југославија има младу генерацију која је спремна и на највеће жртве и тиме сте много задужили своје народе. Помоганје у изградњи наће земље долази на, друго мјесто, иако ћемо вас ми, другови и другарице, омладинци и омладинке, позвати увијек, и тамо гдје ће бити најтеже, гдје се неће моћи без младалаћког полета у стваралаћком раду.

Дивљење цијелог свијета

У томе је ваћ heroизам, у томе је ваћ нови патриотизам који манјка многим наћим грађанима. Тај патриотизам, који ви носите у својим срцима и својим главам, треба да задодји svakог грађанина наће нове Југославије. И у томе хвала вама, омладинци, који сте тако брзо схватили дух нове Југославије и показали тај свој нови патриотизам, коме се диви цио свијет.

Другови и другарице, омладинци и омладинке, ми изградимо наћу земљу и имамо свој петогодићњи план. Овај први Петогодићњи план иде таквим темпом у свом извршењу, да то до данас није виђено. Већ до данас учињено је много. Ја немам намјеру да вам овдје набрајам шта смо ми већ постигли, али вам морам рећи да смо, ако не више, а оно постигли бар толико колико смо се могли надати. У многим случајевима ми смо постигли и више. Ево, на овој прузи, као и на прузи Брћко — Бановићи, итд. То је оно што је plus у наћем Петогодићњем плану, што је премаћило тако рећи сва наћа очекивања.

(Наставиће се)

О СПАСОЈУ МИЛЕНИЋУ БРИГАДИРСКА ЗНАМЕЊА ГОВОРЕ

Четири ударничке с првог колосијека

У Завидовићима је био и 1947. године ◊ Дирљив сусрет са другарицом Зехром

О њему бригадирска знамења говоре, ДЕВЕТНАЕСТ ПУТА БИО ЈЕ УДАРНИК, учесник омладинских радних акција «Брћко — Бановићи 1946», «Шамац — Сарајево 1947», Ауто-пут «Братство-јединство 48/49», Нови Београд 1949... Укупно на савезним акцијама провео је три године и три мјесеца или 1.200 дана!

Спасоје Миленић, међу бригадирима више познат као Чале, рођен је у Вучитрну прије 49 година. Члан СКОЈ-а постао је са 15 година. У Завидовиће је дошао са ОРБ «20. октобар» из Београда. У истом мјесту и са истом бригадом боравио је прије тачно 31 годину на изградњи првог колосијека пруге Шамац — Сарајево.

— У Завидовиће сам дошао априла 1947. и остао пуна четири мјесеца. Које ли разлике између тог поратног времена и овог сада. Ипак, оно најважније није се измијенило. И данашња омладина ради са невероватним еланом. С првог колосијека Чале је однио четири ударничке. Међу њима је и најдража — она са Врандука. Био је члан Друге минерске састављене од бригадира из свих бригада, оних пробраних, најбољих.

Прије неки дан прошећао Чале улицама Завидовића. Уз уредну пропусницу од команданта пошао да види мјесто у којем је провео најљепше дане своје младости. И онда сјећања, дирљив сусрет.

— Зар си жив ударниче! — довикује жена са прага. Чале се осврну, погледа... па то је Зехра, она иста жена што је оних сретних дана знала направити халву, донијети бригадирима. Изљубише се стари знанци. Потече прича — дуга више од 30 година. Придружио се и Зехрин муж, зна и он за Чалета. Причала му Зехра јоћ док су ашиковали. Опет је спремљена халва. Иста она, бригадиру-ударнику тако драга.

Данас у омладинском насељу Завидовићи нема бригадира који не позна Чалета. А стари ударник приповиједа. И то је дио његове обавезе на акцији. Подстиче младе, објашњава им, савјетом помаже. На траси равноправно се носи са осталим. Прије дан-два био је дежурни у насељу. Све је ишло као по концу, отуда и похвала команданта насеља. Мило Чалету, навикао је на ударничке, навикао да буде међу најбољим и не смета му што је командант од њега млаћи читавих четврт вијека — тражи наређења и жури да испуни постављене задатке.

И овај разговор потрајао би дуже, али Чале је пожурио у друштвене просторије на скупштину насеља. Делегат је своје бригаде.

М. ЦЕМИЦИЋ

Спасоје Миленић на СОРА «Шамац — Сарајево 78»